

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Топлофикация: след златната вода иде топлата вода

3

По нашите земи тази каша е национален специалитет и ние сами си я сервираме с неизбежното тълпо изражение през четири години.

Мексико: бимката за Уахака

4

Събитията служат като претекст за военна намеса. Губернаторът и мексиканската държава оркестрират добре атаките си с цел да пуснат армията срещу разбунтуваните хора.

Екологите и капитализма

5

Системата на капитализма изисква от активистите да работят единствено в рамките, които капитализмът налага на всеки един от нас. В този случай тяхната ефективност клони към нула.

Сериозно за национализма

5

Те нямат нужда да съчиняват приказката. Тя вече е съчинена с далеч по-благородни цели. Достатъчно е просто да я присвоят. И проблемът е точно в присвояването, а не в ценностите.

Бунтовете в Гърция

8

Трима студенти са в болница, един от тях с черепна фрактура, след като е бил ударен от полицейска пламтяща ракета в главата. Повече от 125 души са били задържани, 7 от които са официално арестувани.

Полицейски шантаж срещу ФАБ

В продължение на няколко седмици, от средата на октомври 2006 г., представители на Федерацията на анархистите в България многократно бяха търсени по телефоните от офицери от Столична дирекция на вътрешните работи с настояване да се явят, за да дадат „обяснения“ за кампанията на ФАБ срещу увеличените цени на обществения транспорт в София. Става въпрос за членове на ФАБ Александър Наков, Христо Велинов и Георги Божилов. И три-

мата са на възраст над 80 години, прекарвали години по политическите затвори и концлагери на монархисткия и болшевишкия режим. Становището на Федерацията беше, че никакви обяснения няма да се дават и действията срещу безобразията на Столичната компания за градски транспорт ще продължат. За нас беше ясно, че зад това „полицейско мероприятие“ стоят наглеците от СКГТ и не смятаме да им правим удоволствието да се „обясняваме“ за акцията

си срещу тях. СКГТ вече заяви пред медиите, че действията на ФАБ са „престъпни“ - за нас престъпниците са тези, които отнемат на гражданите правото да се придвижват с транспорта на собствената си община, а увеличението на цените на билетите е мародерски акт, целящ лично обогатяване на определени лица. Но тъй като телефонният тероризъм на полицията става нетърпим за близките на анархистите Наков, Велинов и Божилов, представи-

тел на ФАБ отиде в сградата СДВР на ул. „Антим а“ №5 и разговаря с ченгетата, за които цялата тази работа, поне засега, явно е била да „отбият номера“. Федерацията на анархистите в България заявява, че:

- да се притесняват възрастни хора, страдалци на различни режими по политически причини, е срамно и гнусно деяние от страна на властта. ФАБ няма да допусне нито отговорни, нито

„неотговорни“ фактори да вършат подобни безобразия.

- дали някой дупчи или не дупчи билет в градския транспорт не е работа на МВР!

Федерацията на анархистите в България предупреждава СКГТ да се въздържа от враждебни и провокаторски действия, защото „който нож вади от нож ще загине!“

ФАБ

11 ноември 2006 г.

Не на експлоатацията

На 23.11.2006 г. в предприятие „Текст-уърк“ ООД, с. Кочан, Гоце Делчев, с управителка Янула Камбурлазу от Гърция, се проведе спонтанен протест. Десетина оператори на гладачни машини (гладачи) на възраст между 20 и 26 години протестираха срещу ниското заплащане, нередовното работно време, задължителната извънредна работа, липсата на почивни дни и неплатения труд във вредни условия.

Протестът се изрази в напускане на работните ни места след края на 8-часовия работен ден и поставяне на съответните искания пред началството. Въпреки закана на управителката, уволнени работници няма, но и исканията ни не бяха удовлетворени. Единственото, което постигнахме, е нормалното работно време само през този ден.

Спонтанния протест подкрепихме ние от Неврокопска анархистична група към ФАБ, които смятаме че усилията на протестиращите не са напразни. По този начин дадохме пример на останалите работници от

другите цехове, които са в същото положение.

Неврокопска анархистична група към ФАБ приканва всички работници, у които е останало малко достойнство, да се самоорганизират и с помощта на Федерацията на анархистите в България да поведем серия от протести и стачки, с които да покажем на бизнесмените, че не сме стадо овце и че можем да се борим, защото „права не се получават, а се извоюват!“

Неврокопска анархистична група към ФАБ открито

заявяваме пред продажните синдикати и властващите канибали, че ако не вземат мерки срещу разрастващата се експлоатация над трудова част от българското население, ще предприемем радикални мерки и преки акции срещу бизнесмените и поддържащите ги власти, които безсрамно тъпчат народа ни и живеят охолно на наш гръб!

Не се примирявайте с робството!
Ние сме с вас!
Борбата продължава!

Бойкотът продължава

Поради особения интерес на СКГТ към нашия бойкот (акцията беше обявена от СКГТ за „престъпна“) и голямото негодование на контролорите, че не разполагаме с билети или абонаментни карти за градския транспорт, решихме да уважим техните изисквания. Вместо с „билет за еднократно пътуване“, обаче, с „билет за цялата гратис мрежа“.

Не жертвай! Бойкотирай.

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2007

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започва от 15 октомври и завършва на 16 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР **649**

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

Философията на Пиер Жозеф Прудон

» » продължава от миналия брой

5. Заклучителни бележки за философията на Прудон

Февруарската революция от 1848 г. увлякла във вихъра си Прудон и дала нова насока на дейността му: *етапът на теоретичните му занимания*, започнал с получаването на стипендията Сюар на 23 август 1838 г. и намерил израз главно в трите му монографии – „Що е собственост?“ (1840 г.), „За създаване на реда в човечеството“ (1843 г.) и „Система на икономическите противоречия“ (1846 г.), е приключил и започва нов, втори етап в неговия живот, продължил до смъртта му на 19 януари 1865 г. – *етап на политическа и публицистична дейност*. Общо взето тихият, спокоен живот на потъналия в размишления теоретик-изследовател, пишещ трактати в сферата на социалната проблематика, езикът на който обаче се отличава с публицистичен темперамент, е заменен с бурни преживявания и обрати на житейската съдба, постоянно изпълнена с напрежение и страдания от различен характер. В началото стоящ настрана от въоръженото въстание на парижките работници през февруари 1848 г., впоследствие той става техен представител в парламента и с пламенна реч в защита на техните интереси предизвиква в него буря от нападки срещу себе си. Издава вестник „Представител на народа“, спрял от властта и подновен от него като „Народ“, след неговото спиране пък започва да издава „Глас на народа“. За обидата на императора в една брошура той е хвърлен в затвора за три години и... там написва две брошури, в които разработва основите на теорията си за анархията. Към края на пребиваването си в затворническата килия пише на приятел, че има големи идеи: „Аз замислих да пресъздам икономическата наука

и философията; освен това аз съм зает със световната история“. След излизането си от затвора обаче, за да изкарва прехраната от хонорари, той трябва да пише трескаво по злободневни теми и веднага да предлага брошурите си за печат – в суров, необработен вид, – а издателите избягват да ги приемат за публикуване, опасявайки се от репресии от страна на властта. Икономическите му занимания променят характера си, като от теоретични се превръщат в практически насочени – разработва схващания за разрешаване или поне за смекчаване на класовите антагонизми чрез създаване на обменна банка, чрез която да се елиминират парите от сферата на обръщението и да се дава безлихвен кредит; той преминава към реализацията им като създава Народна Банка, но... не след дълго тя завършва с фалит. Нова тригодишна присъда за затвор – този път за обидата на католическата църква – го принуждава да емигрира в Брюксел, където в началото е добре приет, но впоследствие няколко неговии политически статии в местния печат предизвикват такъв обществен скандал, че се принуждава, възползвайки се от обявената амнистия, да бяга обратно в Париж. Мъки и страдания изпълват живота му, но пише на приятел, че е щастлив, защото се чувствувва най-свободния човек на света. И все пак мизерията и напрежението си казват гумата: той се разболява и едва ли не от всички изоставен, отхвърлен от обществото, умира в зряла, творческа възраст, на 56 години, оставил маса непубликувани ръкописи и... настъпва нов обрат: сега вече всички шумно скърбят за него, всички оплакват голямата загуба за Франция, всички, приятели и врагове, дори клерикалите, дори императорът!

Характерен за творчеството на Прудон е *стремеж*

към всеобхватност при третиране на социалните проблеми. За книгите му взети в тяхната съвкупност този стремеж се проявява в голямото разнообразие на тяхната тематика, а за отделните му книги – в широчината на трактовката на тематиката на всяка от тях, като в по-близка или в по-далечна връзка с нея се разглеждат проблеми от най-различни области на човешкото познание. Като следствие от това, различни неговии съчинения на социалнополитически теми, писани през втория етап от живота и дейността му, в които доминира публицистичният тон, са изпъстрени с разсъждения по разни философски въпроси, често отличаващи се и с наличието на философска аргументация. Едно що-годе пълно обхващане на философските схващания на Прудон изисква значително по-голямо място от това, което можем да му отделим в тия няколко статии. В настоящите заключителни бележки ще се ограничим да дадем една обобщена представа за философията на Прудон като допълнение към изложеното досега по темата.

Най-оригиналното, върхово постижение на Прудон в областта на теорията на познанието и методологията е *съчетанието на диалектиката от хегелов тип с идеи и подходи, разработвани в теоретичен план през ХХ-ия век от логическия позитивизъм*.

В областта на социалната философия и етиката ще отбележим следните три идеи на Прудон:

1. Като изтъква по разни поводи ролята на икономическия фактор за познавателната дейност и духовния живот на човека, Прудон се придържа към принципното положение, че при разглеждане на въпроса за това как трябва да бъде устроено обществото, *моралът следва да има приоритет пред икономиката*. В началото на

втората глава на „Бедността като икономически принцип“ този императив получава обосноваване чрез тезата „Предназначението на човека на земята е духовно и нравствено съвършенство“, а по-нататък следва изводът: „...това предназначение изисква от него умерен начин на живот... Народи, преследващи като висше благо материално богатство и доставяните от него наслаждения, се намират в състояние на упадък.“

2. Като прокламира равенството за върховен принцип на човешкото общество и постоянно настойчиво призовава за реализацията му в обществения живот, Прудон не абсолютизира метафизически понятието за равенство, а уточнява, че става дума за равенство на социалните условия. При това, в духа на натурализма на своята философия, той приема съществуването на „естествено неравенство“, каквото е неравенството на способностите на различните индивиди, както и неравенството между половете. Във връзка с последното Прудон страстно се противопоставя на схващанията за еманципация на жената, която позиция той аргументира, освен чрез естественото неравенство между мъжа и жената по отношение на физическа сила и умствени способности, също така чрез концепцията за социален антиноминализъм, с което се противопоставя фактически и на изходния принцип на философския индивидуализъм на Щирнер (ср. „Св. мисъл“, 2006 г., бр. 5, май). Съгласно тази концепция, която може да бъде наречена също ограничен социален реализъм, елементите на обществото са не отделните хора-индивиди, а семействата, представяни съответно от мъжа – глава на семейството. За Прудон здравото семейство е необходимо условие за здраво общество и в името на последното следва безкомпро-

мисно да се отхвърли еманципацията на жената, защото тя подкопава устоите на семейството, а с това и на обществото.

3. Прудон приема като социален и етичен принцип отхвърлянето на всяка форма на насилие над индивида (в предвид горекананото, поглед индивид се има в предвид всъщност глава на семейство, така че този принцип не отхвърля упражняването на насилие вътре в семейството). От този принцип следва отхвърлянето на авторитета, отхвърлянето на държавата, както и отхвърлянето на насилствени форми на борбата за установяване на социална справедливост, което е в унисон с неговия „социален идеализъм“ (ср. „Св. мисъл“, 2006 г., бр. 10, с. 8, края на статията). Тъкмо тази социално-философска позиция (а не някаква безпринципност!) е в основата на политическото поведение на Прудон, за което е бил упрекван, че се е стремил да убеди заграбилите държавната власт да я използват за нейното премахване.

Накрая ще подчертаем, че Прудон е оригинален мислител, изразил извънредно новаторски идеи във философията и в различни области на социалното познание; поставил е началото на анархическата идеология и заедно с това на анархизма като социалнополитическо движение. Наистина, редица моменти от схващанията му ще се окажат за следващото поколение от последователите му анархисти като незадоволителни. И нищо чудно. Значението му за анархизма като идеология и социалнополитическо движение, естествено, има исторически измерения:

Прудон *първ* издигна знамето на анархизма, но с *революционна страст* ще го развее Бакунин. •

Ст. н. с. I ст. г. ф. н. Борис Чендов
(Следва: Философията на Бакунин)

ДАЛАВЕРИТЕ НА ТОПЛОФИКАЦИЯ: ЛУД ЛИ Е ВАЛЪО ТОПЛОТО И АКО НЕ Е, КОЙ МУ ДАДЕ ДА ЛАПА БАНИЦАТА

След златната Вода иде топлата Вода

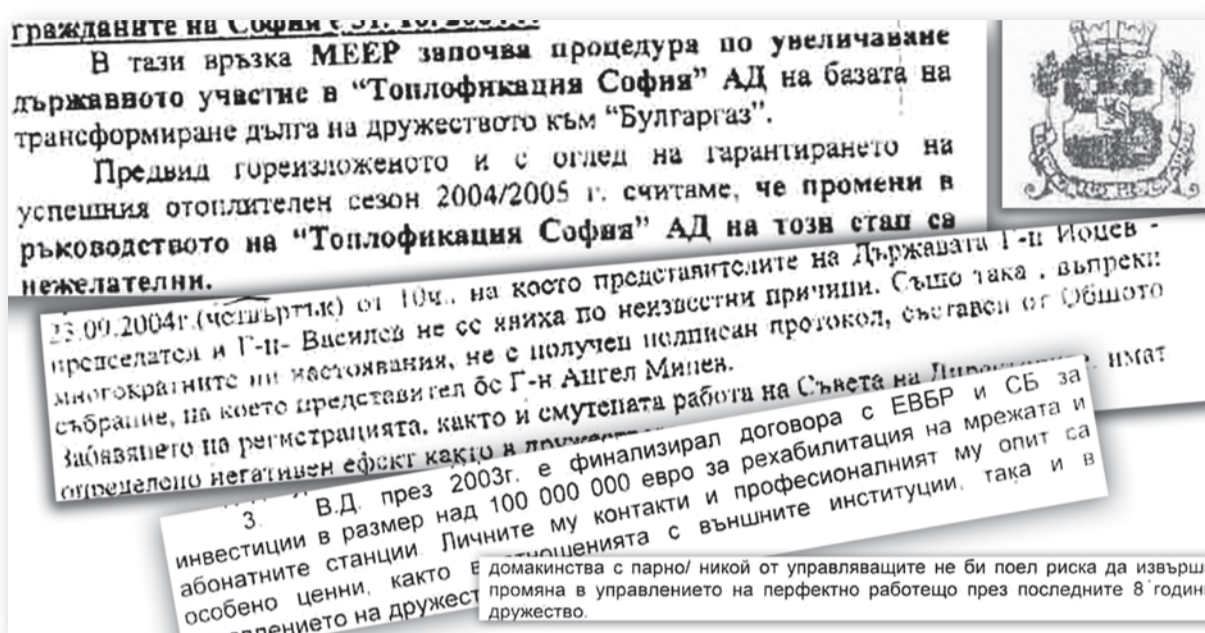
„Това е една партийна върхушка, която не знае на кой свят е, защото ѝ напиша галаверата.“

В продължение на 10 години един човек, назначен от Държавата, живя като Джей Ло. Сега той е по-известен като Топ-Ло. В последните години той бе чест гост в светските хроники на вестниците, където непременно се споменаваха скъпите му грехи и елитните манекенки с които позира. Това е бившият изпълнителен директор на „Топлофикация – София“ Валентин Димитров (популярен и като Вальо Пича), който бе арестуван на 7 юли по обвинение за пране на пари и укриване на данъци в особено големи размери. Тогава стана ясно, че с помощта на агенциите за финансово разузнаване на Австрия (!?) е установено, че на името на Димитров има сметка в австрийска банка за 1,64 млн. евро. Тогава се установи, че на фона на огромните задължения на дружеството – 160 млн. лв., вече бившето му ръководство и по-специално изпълнителният директор Димитров е направил огромни харчове за „представителни и социални“ нужди като солариуми, перлени вани, тайни асансьори, лични масажистки, джетове и други. По последни данни в 4-5 необявени банкови сметки в Австрия и Швейцария имало 13 млн. евро. Димитров е сключвал договори с различни фирми за доставка на горива или техника за топлофикационното дружество. Цените на сделките обаче не винаги отговаряли на стойностите на съответните продукти. Именно тази разлика между реалната и нереална цена на продуктите е превеждана по сметките му посредством представители на офшорни компании в Кипър, Лихтенщайн и Канада. На въпрос, откъде са му парите, Валентин Димитров отговори, че не си спомня. И сапунката започна, като излизаха още и още герои.

Заради галаверите в „Топлофикация-София“ и екшефа ѝ Валентин Димитров столичният кмет Бойко Борисов и министърът на икономиката и енергетиката Румен Овчаров започнаха да си разменят задочни удари от края на месец май. Според Борисов бившият шеф на парното в София е с агентурно минало, което го прави „по-защитим“, а протекцията идвала от министър Овчаров.

И ето накратко кой, какви реплики имаше да каже и ги каза:

Вальо заяви, че „През 1996 г. за шеф на Топлофикация-София ме назначи Стефан Софийски. От 1996 до 2005 г. съм чувал многократно Софийски да ме дава за пример като успешен мени-

джър. Сега всички, с които съм работил през това време, се дистанцират от мен, но точно Софийски трябва да го направи по малко по-достоеен начин. Димитров уточнява, че с Румен Овчаров се е запознал чак през 1999 година. Според Димитров той „в момента е най-удобният“ за атаки. „Защо да ровят повече, ще пострадат много високопоставени хора извън Топлофикация, а също така и от фирмата. Дълбоко се съмнявам, че някой от прокуратурата и медиите иска да чуе истината“, казва още Валентин Димитров.

„Димитров е назначен с покровителството на Румен Овчаров през 1996 година, когато беше министър на енергетиката в кабинета на Жан Виденов.“ Това пък заяви Софийски пред Дарик радио. Беше поставен и въпросът защо, след като за галаверите се е говорило от години, съветниците на БСП от СОС не са информирали Овчаров, който освен вицепремиер и министър е и зам.-председател на партията им. Разбра се също, че още през юли 2004 г. с решение на Столичния общински съвет е искана смяната на Валентин Димитров и на още двама от членовете на управителния съвет, но според устава на дружеството това било невъзможно да стане без участието на държавата, ерго – на министъра на енергетиката и в частност на Милко Ковачев, Мирослав Севлиеви и Румен Овчаров. Като мерудия дойде и новината, че майката на Димитров – Цеца – има участие в червени фирми, заедно със сина на покойния Огнян Дойнов, с подставеното лице на Димитров – Красимир Георгиев – състудент на Овчаров от Москва и настоящ енергиен бос. Георгиев е съакционер в „Универсален терминал-Бургас“ и е сред основните кандидати за строителството на петролопровода „Бургас-Александруполис“. Стана известно също, че съпругата

на Овчаров – Ивanka фигурира като съдружник във фирма на въпросния бизнесмен.

„Бившият изпълнителен директор на „Топлофикация – София“ Валентин Димитров е пряко свързан с госта политически партии и субекти“, заяви и зам.-кметът по сигурността на София Цветан Цветанов.

„Бих се изненадал много, ако се окаже, че бившият шеф на столичната „Топлофикация“ Валентин Димитров е единственият човек, изпълнил цялата тази операция по мащабно отклоняване на средства, мащабни присвоявания и пране на пари, но къде точно ще стигнем по веригата ще покаже следственото дело“. Това заяви главният прокурор Борис Велчев.

„Валентин Димитров е един случаен човек в българската енергетика и няма причина, поради която той да бъде ръководител на такава голяма предприятие.“ Това заяви министърът на икономиката и енергетиката Румен Овчаров. Той отхвърли твърденията, че Валентин Димитров е бил назначен за директор на столичната Топлофикация по времето на управлението на правителството на Жан Виденов, когато той е бил енергиен министър.

Димитров е бил назначен с подписа на Стефан Софийски, когато председател на СОС е бил Евгений Бакърджиев. Столичната Топлофикация е перла в короната в столичния кмет, дотъпни Овчаров.

Бившето професионално ръководство на МВР начело с тогавашния главен секретар Бойко Борисов е потулило случая с постъпилите сигнали за бившия столичен шеф на „Топлофикация – София“. Това съобщи министърът на вътрешните работи Румен Петков. „Прокуратурата не е открила в папката на Петков доказателства, че за сигнала са били запознати бившият директор на НСБОП Валентин Петров, бившият главен се-

кретар на МВР Бойко Борисов или бившият министър на вътрешните работи Георги Петканов.“

Вестник „Новинар“ цитира телевизионно интервю с бившия шеф на „Булгаргаз“ Васил Филипov в което се твърди, че министър Овчаров бил известен в политическите и енергийни кръгове с прозвището „Дългия инкасатор“.

Пенсионираният шеф на бюрото на Интерпол в България Петър Христов бе заподозрян, че укривал документи и информация за директора на „Топлофикация“ Валентин Димитров. Стана ясно, че Вальо Топлото са го чадросвали няколко служби. Интересно срещу какви облаго.

Столичният общински съвет обяви, че няма причина шефовете на „Топлофикация“ Георги Рогачев и Георги Ненков да бъдат махнати от борда на директорите. Според тях „Топлофикация“ била отчела положителни финансови резултати за първата половина на годината. Дали тази печалба идва от това, че ни се продава нещо евтино на значително по-високи цени? Или защото ни предлагат нови и качествени услуги?

„За“ и „против“ Валентин Димитров в държавата се е говорело още в края на 2004 г. Владимир Кисъов имал идея той и сините общинари в София да получат мандат от партията си да подкрепят оставащото на Димитров начело на дружеството и наемането на международен посредник. Надежда Михайлова обаче контраатакува, свиква извънредно заседание на ръководството, пита защо Валентин Димитров непрекъснато оцелява и констатира, че той има сериозно лоби. Отговорът на шефа на СОС на обвиненията ѝ бил: „Ти знаеш ли срещу какви интереси се изправяш!“, спомнят си участници в заседанието членове на НИС. И вместо заключението ще продължим темата с решението на общинския

съвет – да прогаде „Топлофикация-София“ до 2007 г. Така корупцията се прикрива най-лесно.

Източването на пари от столичната топлофикация и от сметки на Валентин Димитров продължило дори след задържането на бившия директор. Той е бил изведжан от ареста и се е срещал с представители на офшорни фирми, през които са били източвани средства на дружеството, събщи директорът на националното следствие Ангел Александров. Имало и случай, в който пряк рогнина на задържания е изтеглил огромни суми от тези сметки.

Сагата на Топлото и неговите гружки продължава. Докога, никой не може да каже. Сигурно е поне едно, че това е емблематичен пример за толерираната политическа престъпност, развивала се необезпокоявано по времето на няколко правителства. От тях намирихва съмнително на безпринципни договори, тайни лобита на статуквото, двойна политика и нечестна игра. Все постижения на „прехода“, който за нас не е приключена тема. Времето вероятно ще докаже истината. Кой на кого е пълнил касичката за нас няма особено значение, защото когато болестта е в напреднал стадий трябва скалпел.

А иначе тази гъста каша от лъжи и лъжици е трудна за проследяване, камо ли за изчерпателен анализ. По нашите земи тази каша е национален специалитет и ние сами си я сервираме с неизбежното тъпо изражение през четири години. И после сами си я гухаме и си бършем мазните петна от чергата. На много малко хора им минава мисълта, че това не е неизбежно и като за начало е добре да раздрусаме тенджерата. После да и теглим един шут, барабар със софрата над която ни карат да превиваме гръб. Знаем си, че готвачите на тази каша ще си я бранят с всички сили, защото в кухнята е топло, уютно и има много други благодни – руски хайвер, италиански вина, че и баклава. Това не бива да ни притеснява, защото и ние ги можем готварските изненади. Кашаварите обичат коктейли. Време е да им сервираме нашият специалитет – коктейл „Молотов“. И да ги стоплим за последно.

„Аз съм само изкупителна жертва“ – успя да извика пред журналисти на излизане от съдебната зала Димитров и вероятно е така. Другото е за червените бачки. •

Мексико: Битката за Уахака

14 юни, 2006: раждане на бунтарската комуна

Бунтът в Уахака се ражда в кръвавата репресия от 14 юни тази година след шествието на учителите в града, които искат по-добри условия на труд и увеличаване на заплащането. Полицията открива огън срещу участниците в шествието, мнозина са ранените арестуваните, както и насилствени присвоявания, а общественото радио – *Radio Planton* – е разрушено. Тогава учителите искат свалянето на губернатора на щата Уахака Хулисез Руиз. Това искане сплотява отново огромна част от обществото в Уахака, стотици хиляди жители на Уахака обсаждат улиците и над тридесет кметства. Близко 350 организации, местни общности, синдикати и граждански сдружения създават Народната асамблея на хората от Уахака (АРРО).

Изборите от 2 юли, 2006

Веднъж изразили своя протест с бойкота на изборите, разбунтувалите се решават да подкрепят коалицията „За всеобщо благо“ срещу управлението на Ху-

лисез Руиз. Коалицията получава 9 от 11-те депутатски места и две сенаторски кресла. Оттогава „разширената комисия за преговори“ (синдикален организъм на преподавателите) не обсъжда исканията си с него, не приема парите, нито програмите му: тя управлява сама. В същото време АРРО започва кампания за гражданско неподчинение, за да покаже липсата на власт в щата. Хулисез Руиз се опитва безрезултатно да смени членовете на кабинета си, за да запази властта. Вече не става дума за проблем на политическата класа в този щат, а за цялостен социален проблем.

АРРО обявява максимална готовност

На 18 октомври, на излизане от събрание, един учител е покосен от три куршума, изстреляни от кола без номера. Други получават заплахи за живота си по телефона. АРРО обявява пълна готовност за подсилване на окупацията и барикадите. Секция XXII на Националния синдикат на работниците в образованието решава да се консултира със 70 000 преподаватели в страната,

за да разбере дали са готови да продължат или искат да прекратят стачката. Но още преди да е излязъл резултатът, бунтовници и родителите на ученици правят демонстрация за продължаване на стачните действия с призови: „учител, който има съзнание, не се продава и не се купува“ и „учителю, ти започна, ти трябва да продължиш! Хулисез не си тръгна, ти трябва да го прогоним!“

Репресии

От началото на конфликта до 26 октомври атаките на нещатните ченгета и главорези, обслужващи властта, взимат осем жертви. Преседателят на Националния синдикат на работещите в образованието (SNTE) Естер Елба Горийо обявява, че изключва секция XXII от синдиката поради бунта в Уахака. Отговорът на учителите не закъснява: повечето от учителските сдружения във всички мексикански щати решават да сформират нов синдикат и да спрат да заплащат своя членски внос в SNTE, който е „една корумпирана мафия“, подвластна на правителството. Те призовават всички учители от SNTE да го напуснат, за да

се присъединят към тях. На този етап от бунта можем да се запитаме защо АРРО поддържа като свое основно искане просто подмяната на губернатора на щата. Институционно-революционната партия (PRI), която управлява Мексико 65 години, сдава властта в началото на 90-те, но все още на места изпълнява управленски функции. Партията демонстрира пълната си незаинтересованост от обществените проблеми, постоянното пренасочване на обществените фондове, абсолютната безнаказаност за деянията на приближените до властта, арестите на политически противници (когато не са убиvani от неизвестни лица). В съзнание на хората, които се бунтуват, нейното сваляне е само един етап и целта на сдруженията е да стигнат до момента, в който никога вече политическа партия като PRI няма да упражнява абсолютна власт.

27 октомври става черен ден с четирима убити и повече от двайсет ранени от куршуми или хладно оръжие, сред които и журналист от Индимедия Ню Йорк. Хората, наричани „убийците на убиеца Хулисез Руиз“ стрелят

по барикадите и по агенцията на община Коимтепек в предградието на Уахака. До този момент АРРО не отговаря на провокацията и не се вървява, а с голи ръце пази барикадите. АРРО организира система за лекарска помощ, тъй като болницата вече не е сигурно място. Университетското радио функционира, което позволява действията да се координират, да се насочват подкрепления към барикадите, които показват признаци на слабост и да се дава предупреждение за приближаващи щурмови войски.

На 28 октомври министърът на вътрешните работи Абаскал дава заповед войската да се намеси. Събитията от последните дни служат като претекст за военна намеса. Губернаторът и мексиканската държава оркестрират добре атаките си с цел да пуснат армията срещу разбунтуваните хора. •

Джо

Groupe-claaaaaash@federation-anarchiste.org

„Le monde libertaire“, Франция

БЕЛЕЖКИ:

Ползвани са текстове от сайта на Комитета за защита на бунтовните народи на Чиапас: <http://cspcl.ouvaton.org>

Оскар Уайлд: из „Душата на социализма“

Оригиналното заглавие на книгата му е „Душата на социализма“, но поради цензурни съображения, при издаването на български през 1910 година в гр.Тутракан, преводачът ѝ А. Керанов и редакторът ИВ. Радославов са го променили на „Душата на човека“, което е донякъде сполучливо (бел. на Д. Василев).

Застъпвайки нашироко своите концепции за индивидуализъм, Оскар Уайлд пише: „Непокорството в очите на всекиго, който знае историята, е основна човешка добродетел. Прогресът се е реализирал благодарение на непослушанието, по пътя на непокорството и бунта!“

„... Ясно е, че властническият социализъм няма да успее, защото ако при съвременния строй голяма част от хората са в състояние да творят, да живеят независимо и донякъде щастливо, то с прилагането системата на индустриалните казарми и икономическата тирания, никога вече няма да се ползва даже от такъв род свобода. Печално е, че част от нашето общество се намира в робско състояние, но да обрнем цялото общество в роби, за да решим проблемите, е детски про-

„Човекът трябва да бъде винаги оценяван според делата му. Той може да изпълнява закона и да бъде недостоен! Той може да го наруши, без да изгуби своето достойнство... Демокрацията значи просто кръвопускане, което народът прави за доброто на народа. Така е.“

ект. Никога не трябва да изпитва над себе си каквото и да било гнет!“

„Трябва при това да признаем, че много от социалистическите изследвания, които изучавах, са пропити с властнически идеи, даже и с такива на формено насилие. И тъй, за налагане на насилие и дума не може да става. Всяка асоциация трябва да бъде напълно свободна. Само свободните асоциации издигат човека!“

„Истинското величие на човека се състои не в това какво той притежава, а в това какво е той!“

Отричайки частната собственост и стремежът към

притежание на земни блага, Оскар Уайлд казва:

„Понеже в действителност човек обладава само това, което се таи в самия него, то всичко лежащо извън неговото аз, не трябва да има никакво значение за него“... В съкровищницата на твоята душа се таят неочени перли, които никога не може да ти отнеме. Нареди своя живот така, че да не те терзаят външните неща. Опитай се също да се отречеш от всяка частна собственост. Тя влече след себе си унижателни грижи, безброй измами и несончаеми злини. ... Човекът е ценен сам по себе си като лич-

ност... Даже в тъмницата човек може да бъде съвсем свободен. Неговата душа е свободна. Неговата личност може да остане чиста и невъзмутима... Личността е нещо тайнствено. Човекът трябва да бъде винаги оценяван според делата му. Той може да изпълнява закона и да бъде недостоен! Той може да го наруши, без да изгуби своето достойнство. Може да бъде лош, без да върши нещо лошо, може да извърши престъпление към обществото и тъкмо чрез това да постигне истинско съвършенство.“

„Всички форми на управление са несъстоятелни!

Деспотизмът е несправедлив за всички, включително и за самия деспот... Големи надежди възлагаха преди на демокрацията, но демокрацията значи просто кръвопускане, което народът прави за доброто на народа. Така е. Накрая, бих казал, че всяка власт развращава. Тя развращава този, който е облечен в нея, и тези, върху които тя се упражнява. Ако тя се прилага грубо, жестоко, с насилие, то резултатът е добър: тя ражда или по-точно пробужда дух за борба и индивидуализъм, който се стреми да убие властта! Но прилагана меко и придружена с награди и похвали, тя е ужасно деморализираща. В този случай народът чувства по-слабо упражняването на него гнет и целта си живот прекарва сравнително комфортно, буквално като галено домашно животно, което никога не си дава сметка, че мисли чужди мисли, живее с чужди идеали, носи, така да се каже, износени чужди грехи и никога нито за момент не е сам със себе си.“

„Който иска да бъде свободен – казва един тънък мислител – той не трябва да се нагажда според другите. А властта, като едновременно и развращава, и приравнява народа, създава една груба, отвратителна варварщина!“ •

Еколозите и капитализма

Не е нужно да си чел Мъри Букчин, за да разбереш, че колкото по-разюздана е парадигмата за частната собственост, толкова по-ужасно е нейното влияние върху максимално общия ресурс на човечеството - околната среда. За да го кажем по-научно, нека все пак да цитираме Букчин: „Буржоазното общество, което деградирало всички социални отношения до търговските и всяка производствена дейност до „производство заради самото производство“, направи от йерархическата концепция фундамент на едно непримиримо антагонистично поведение спрямо природата. Ще бъде вярно, ако кажем, че тази концепция и различните начини на работа, („на производство“, ако ползваме марксистическата терминология), които тя породила, позволиха един невероятен технически прогрес, но този прогрес бе платен с цената на един толкова тежък конфликт между човечеството и природата, че днес той вече заплашва дори самия живот.“

От друга (или може би същата) страна жаждата за индустриализация по време на управлението на БКП в комбинация с нехайното отношение на „авангарда“

към екологичното равновесие ни остави пред природата, вече обременена със сериозни проблеми. В последните години преди 1989-та дори

типе и обикновено вземат епизодично участие в отделни акции. Те отделят от свободното си време, за да подкрепят дадено начина-

ствени организации, поставили си за цел да работят за опазването на родната природа. Тяхната искрена загриженост за родната природа

ничените цели и ограничени средства. Двете причини са взаимно зависими и имат общ корен - системата за разпределение на правата в нашето общество, известна с демодираното название капитализъм. Тази система изисква от активистите да работят в рамките, които той налага на всеки един от нас. Рамки не само физически, но също правни, обществени, етични и идеологически. Колкото повече еколозите успяват да работят извън тези рамки, колкото повече те разширяват средствата и целите си, толкова по-ефективна ще бъде дейността им.

Нека се спрем на по-съществените от тези рамки. Да вземем например възможните цели на еколозите. Те се разпростират само върху „обществената“ собственост. Според съвременната капиталистическа (някои я наричат либерална) идеология властта трябва да гарантира, че:

1. частната собственост е неприкосновена

2. цялата собственост е частна

Наличието на тези две условия е предпоставка за едно успешно капиталистическо общество. Но как на-

» » продължава на страница 7

В дългосрочен план целите на природозащитниците клонят към нула, защото няма да има върху какво да бъдат прилагани.

малките деца знаеха, че природата трябва да се пази, че бензинът е вреден за околната среда и други подобни общи приказки. Тогава дори излезе на мода движението „Екогласност“, като трибуна за критика срещу системата. В първите години на многопартийност, еко-проблематиката все още минаваше за актуална. Но да видим къде е днес, в условията на класическия капитализъм, за който частната собственост е неприкосновена.

В момента у нас с екология се занимават най-общо два вида хора - професионалисти и аматьори. Аматьорите са хора, които нямат финансов интерес от помощта си за еко-проект-

ние, но не стоят в основата на начинанието и следователно не могат да бъдат негов двигател и негова опора. Двигател и опора са активистите, които имат възможност да посветят цялото си време и енергия на екологични проекти, без да бъдат ангажирани със странични задачи. За тази цел обаче те трябва да получават заплащане за труда си.

На практика това заплащане се осигурява от различни фондове, финансирано директно или индиректно от правителството или частния капитал. Освен правителствените агенции, занимаващи се основно с нищоправене, у нас има множество малки неправител-

няма нужда да бъде поставяна под съмнение. Можем обаче да поставим под съмнение тяхната ефективност. Няма да доказваме, че тя е много ниска - всеки, който се съмнява в това може да се разходи по Черноморието или по Рила, или, ако щете, в София, за да забележи, че местата, където хората живеят и почиват, са все по-малко подходящи за целта. Ако не може да го забележи, може да не чете по-нататък. Тук ще се постарам да посочим причините за това настояще и да дам някаква насока, в която трябва да се работи, за да имаме по-добро бъдеще.

Причините за липсата на ефективност са две - огра-

Сериозно за национализма

Отчасти под давлението на глобалната медийна нагласа, отчасти поради спецификата на местните проблеми, национализмът ни се представя веднъж като жизненоважна необходимост за оцеляването на нацията, веднъж като плодотворна почва за изява на телевизионен шоумен, веднъж като повод да се напием в кварталната (или някоя по-„маркова“) кръчма, веднъж като религия на фашизоидни скинове, тръгнащи срещу свещените „права и свободи“. Обаче аз съм твърде недоволен от този образ, излязъл сякаш изпод четката на куп некадърни художници, гледащи ситуацията в България от Луната през зацапан телескоп. Подозирам, че няма за какво да се надяваме някой да нарисова нещо по-добро, не и по комерсиалните медии. Сякаш там си вземат на работа хора, на които си им харесва да живеят под стъклени похлупаци и нямат намерение да си мръднат задниците и да слязат на земята. Ако ние, които живеем на земята, не направим опит за правдоподобен анализ на собственото си положение, няма кой друг да го направи.

Без да се впускаме в теоретични подробности, корените на подобни течения могат да се намерят в зора-

та на развитието на човечеството, когато една родово-общинна единица е решавала проблемите си на принципа, че ползата на племето е по-важна от ползата на отделните индивиди, без значение във или извън него. Това само по себе си е идиотизъм, но целта на настоящия текст не е да оборваме доктрини, а да изнесем наблюдения.

Всеки случай, в който един народ застане зад идеята за своя собствена държава, може да се разглежда като пример за национализъм. Подобни събития са довели до разпада на много познати империи - например Австро-Унгарската и Османската през 19-ти век. В наши дни повечето сепаратистки движения, като кюрдското, албанското, чеченското, баското и др. са на практика националистически. Като национализъм обаче може да се разглежда и всеки опит за експанзия на дадена национална държава (за момента не-национални държави поне официално не съществуват) поради интересите на друга нация, например националсоциалистическа Германия, Израел (който, забележете, има навика да оправдава действията си с това, че палестинците не били нация и следователно, едва ли не, не съществуват), САЩ, Ру-

сия, Франция, Турция, Китай и т. н. Накратко, всеки, който защитава интересите на своя народ, може да бъде наречен националист.

Тук обаче има един не-толкова тънък момент, който повечето журналисти пропускат да отбележат. Някои националисти остават в паметта на хората като герои, а други като касани. Защо така? Защото някои националисти не просто защитават народа, а защитават потиснатите от потисниците. А други защитават едно малцинство от своя народ, потискащо мнозинството от чуждия, прикрийвайки се, включително и от собствената си съвест, зад приказката за Великата Нация. Когато един народ е стъпкан в калта и иска да се изправи, той има нужда от подобни приказки. Подобни приказки е разказвал Боливар в Латинска Америка, Гарибалди в Италия и Ганди в Индия. Но тяхната приказка е била „ние заслужаваме да се управляваме сами“, за разлика от другата приказка, която е „те не заслужават/могат/искат да се управляват сами“. Но интересите, целите на подобни хора са много далеч от интересите и целите на първите. Ще пропусна класическите примери и ще посоча само един актуален - Джордж Буш. Ня-

кой да ви е казал, че той е националист? Въпреки че нацията присъства като крайна цел във всяко негово изказване. Подобни хора не могат да бъдат националисти, защото това не се вписва в официалната картинка. Как биха се почувствали слушателите, особено про-еврейски настроените избиратели, ако им обяснят, че техният любимец има нещо общо с Хитлер например? А то не е като да няма, макар че Хитлер, разбира се, е стигнал много по-напред в материала. И двамата се грижат за нациите си. И двамата защитават интересите на крупни финансови капитали. И двамата замазват класическите капиталистически противоречия с идеята за налагането на великите ценности на „добрата нация“ на „лошите други“. Те нямат нужда да съчиняват приказката. Тя вече е съчинена с далеч по-благородни цели. Достатъчно е просто да я присвоят. И проблемът е точно в присвояването, а не в ценностите. Както проблемът на капитализма не е в индустриализацията или прогреса, а в тяхното присвояване. А това е огромен проблем, защото е проблем на огромен брой хора, които нищо не са присвоили.

Но да се върнем в България. „О, неразумний и юроде,

поради що се срамиш да се наречеш българин!“ Както и да го погледнете, това е опит за признание на един народ, който иска да се превърне в нация. Но никой от нас не е сигнал да обвинява Пайси в нещо. Защото хората от този народ са били потиснати и са имали нужда от подобно изявление, да им се покаже, че са наравно с другите народи, макар и мацкани за момента. „Бог, нация, ВМРО!“ Това е национализъм, макар и да не става дума за държава. Но този национализъм издига лозунги, без да отговаря на проблемите. Той е национализъм на интереса, лесно (и полезно) е да се криеш зад високопарни фрази и пробутваш името си между тях. Има един лозунг „свобода, равенство, братство“, който, иска ми се да вярвам, вие приемате за чиста монета, независимо, че е лозунг на най-голямата държава в Европа и то „задължителен“ - според член 2 на френската конституция от 1958 г. Има национализъм, който не противоречи на този лозунг - Васил Левски, който се е борил за българска държава, за „чиста и свята република“, когато го питат не иска ли да стане цар, казва, че по-скоро би отишъл да освобождава другите народи. Неговият наци-

» » продължава на страница 7

НОВИНИ

2,55 млн. лева за да ни наблюдават и да „празнуваме“

Бойко Борисов иска в бюджета на столична община за 2006 година да бъдат осигурени 2,35 млн. лева за изграждане на система за видеонаблюдение в софийските училища и 200 хиляди лева за празнуване на влизането ни в ЕС.

Властта ни излиза по 343 655,40 лв месечно

На всеки 3 месеца заплатите на депутатите се „осъвременяват“ – по правило парите, които депутатите взимат, са равни на 3 средни заплати. Средната заплата според статистиката е 458 лв.

Депутатските заплати скачат на 1374 лв.

Президентската заплата пък е равна на 2 депутатски заплати, т. е. скача от 2 532 лв на 2 748 лв (с 216 лв).

Шефът на парламента Георги Пирински и премиерът Сергей Станишев вече ще получават по 2061 лв (162 лв повече).

Шефовете на комисии и министрите получават с 30% повече от редовите депутати – 1786,20 лв.

Нека обобщим – 17 министри общо получават 30 365,40 лв месечно, да прибавим заплатите на президента, министър председателя и шефа на парламента – 6 870 лв, дотук 37 235,40 лв. И това, без да смятаме шефовете на комисии, които са неизброими, но да кажем, че комисии няма – то заплатите на останалите депутати (223) са на обща стойност 306 420 лв.

И какво излиза – всеки месец безценните и жизнено необходими нам услуги на властта само в бермудския триъгълник Дондуков №1 – №2 – пл. Народно събрание ни струват по 343 655,40 лв.

Не, благодаря!

Разходите на София за чистота достигнаха 90 милиона лева годишно

София е платила 85 млн. лв такса смет за 2006 година, но проблемът с боклука все още не е решен, а Бойко Борисов иска още 13 милиона. Ако градският парламент приеме предложението на кмета, годишните разходи за чистота ще достигнат рекордния размер от 90 млн. лв. •

На бунт срещу ограбването

Вече всички софиянци и гости на столицата не само разбраха, но и осезаемо почувстваха поредното поскупване на цената на билетите за градския транспорт. Тази година това увеличение качи билетите в градския транспорт на 70 стотинки.

А беше време (преди идването на „представителната демокрация“), когато от периферията на града до центъра с трамвая се отиваше за 2 стотинки, като имаше идея транспортът да стане безплатен, по подобие на образованието и здравеопазването. За съжаление това не стана, но все пак не беше проблем.

Как са се справяли не зная, но това което става сега, е направо чудовищно. Увеличението е цели 35 пъти! Живо ограбване. В повечето случаи за по 3-4 спирки билет.

Вярно е, че има и други не малко увеличения. Така например преди години 1 тон въглища струваше 30 лева, а сега е 150; 1 киловат електроенергия беше 2 стотинки – сега 14; парното струваше от 10 до 15 лева за апартамент, сега е от 100 до 150, а за изключени (отвързани) радиатори плащаме по 40 лева; нафтама беше 8 стотинки, сега минава 1,30

Гражданите трябва

да защитават

правата си,

особено когато

мафиоти и

бюрократи

богатейт за тяхна

сметка!

лева. Разбира се, могат да се посочат още много случаи. И всичко това с обяснение, че се налагало от икономическа гледна точка.

Да, налагало се увеличението на парното, а Вальо Топлото успял да икономиса над 7 (седем!) милиона за себе си. Налагало се поскупването на такса смет, а концесионерът Румен Гайтански-Вълка си купува кола за 3 (три) милиона лева. Божидар Димитров – общински съветник – твърди, че е лъгал в километража. Увеличава се таксата за вода, за да получава директорът на английската фирма месечна заплата над 60 000 лева. Увеличава се цената на тока, за да се подсилят печалби на

гружествата от десетки милиона левовете при влошено обслужване. И т.н., и т.н.

И сега, когато на хората им е писнало от това ограбване, негодуванието е всенародно, но протестите все още слаби, група младежи-анархисти се осмелили да изразят своя протест чрез листовки и стикери, в които призовавали гражданите да не дупчат билети. И какво направила Дирекцията на транспорта (днес вече „компания“)? Обърнала се към ПОЛИЦИЯТА.

На 1 ноември моя милост се озова в софийското градско управление на полицията, за да давам обяснения от името на Федерацията на анархистите в България. От оплакването на дирекцията на транспорта, което ми дадоха да прочета, разбрах, че освен за съдържанието на стикерите и листовките, ни обвиняват и за начина, по който се разлепвали – загрозявали спирките, за които дирекцията твърди, че давала хиляди левовете да ги поддържа в приятен вид.

Гражданите трябва навсякъде да защитават правата си, особено когато виждат как мафиотите и бюрократите богатейт за тяхна сметка! •

Г. Божилов

Хасковските екзекутори

и как един от тях се превърна в именит български поет

В четивото „Разстрелът“, поместено в книгата „Апокрифни архивни импресии“ (М. Караиванов, ИК „Шрапнел“, София, 2005 г. стр. 59-89), подробно се описва смъртното наказание на осъдените в Хасковския народен съд, чиято присъда е изпълнена – 2 април 1945 година – в околностите на Хасково от войнишки екзекуционен взвод под ръководството на Спас Дерибеев, местен активист на БРП (к). Авторът не упоменава комплектувания в Държавен архив-Хасково спомен на Христо Арнаудов – дългогодишен регионален кадър на БКП, където се твърди, че преди разстрела си Стоян Овчаров – бившият хасковски комендант – подарява швейцарския си часовник на войник, участвал в екзекуцията. На този военнослужещ функцията на джелатин се отразила така болезнено и нездравословно, че впоследствие буквално се умопобъркал... Същевременно – преди няколко дни – в ръцете ми попадна литературната анкета с известния български поет Павел Матев в издателството „Български писател“ през 1985 година (Ваня Георгиева, „Павел Матев – литературни анкети“). Та между другото в литанкетите Павел Матев разказва нещо прелюбо-

питно за въпросния раздел подир присъдите на Хасковския народен съд: „Започна процесът на народния съд в Хасково. В този град имаше седем палачи... Не щеш ли, по едно време на мен ми повериха охраната на тези престъпници. Моят взвод трябваше да ги взема от затвора, да ги откарва в театъра, дето заседаваше народният съд, да ги връща обратно и т. н. Както разбирате, неприятна работа. Така че, без да искам и желая, имах досег с най-големите главорези в Хасковски окръг... Осъдиха на смърт и седмината от тях... Отиваме в затвора към единадесет часа вечерта. Събираме се всички в една стая, канцелария май беше. На стената висе часовник с махало, което удря. И някъде към единадесет и десет Чапаев (псевдонимът, с който се самонарекъл Спас Дерибеев – б. а.) казва: „Хайде да тръгваме! Те знаят къде.“ Тогава Пандов (бившият полицейски агент – б. а.) се обади и каза: „Нека удари дванайсет...“ Чапаев каза: „Ми добре, да удари дванайсет, щом искате!“ И трябваше да чакаме до дванайсет часа... След дванайсет часа тръгваме... По едно време гледам Трайков Пандов се приближава към мен и шепне: „Виж какво бе, момче, кажи

на Чапаев да се мушна ей тука, зад този храст, тъмно е. Вярвайте ми бе!“ Викам му: „Трайко, не разбрали, че няма отмяна на тази присъда!“ Вървим... Завеждаме ги там, чува се команда... Трайко Пандов извика „Да живее нова България!“ Не го напуска надеждата значи, че ще оживее. Друг рече: „Недейте гелете децата ни!“ Това беше Овчаров, интелектуалният фашист, който имаше две деца. Трети: „Вижте ни как сме подредени, може утре, ако искат нашите да ни вземат, да знаят кой къде е...“ (стр. 93-95).

От анкетните самопризнания на Павел Матев недвусмислено личи, че той е пряк екзекутор на осъдените хасковски граждани. По време на тази екзекуция е бил дванадесет и една годишен. Един от екзекуторите се умопобърква, а Павел Матев след две години се изявява като поет и скоро се превръща в един от най-проникновените български лирици. За пръв път печата стихове през 1947 година в старозагорски вестник „Литературен подем“... Беше министър на културата, завеждаше отдел в ЦК на БКП, беше председател на Съюза на българските писатели... Ех, неведомо ми са съдбините човешки... •

Марин Караиванов

НОВИНИ

Дългът на София е 129,5 милиона лева

Общата задлъжнялост на Столична община в края на 2006 г. ще бъде 129,5 милиона лева, сочи изнесената информация от кметската администрация.

Дългът на града само за една година се е увеличил с 33 милиона лева. На 1 януари 2006 г. е бил 96,5 милиона лева.

Драмата е, че годишните плащания ще скочат повече от два пъти. За 2006 г. от „Московска“ 33 са дължени да изплатят на своите кредитори общо 18 милиона лева. От 1 януари 2007 г. за следващите 12 месеца обаче задължителните плащания стават 37 милиона лева.

На всичкото отгоре общината има намерение да изтегли 1 милиард лева от Европейската инвестиционна банка за реализирането на инфраструктурни проекти.

18% от децата у нас са обект на психически тормоз, а 7% – на сексуален

За първата половина на тази година са регистрирани 494 случая на насилие срещу деца в семейството.

Най-голям е броят на децата жертви на насилие в семейството. На следващо място е физическото насилие, като досега в са регистрирани 486 случая на физическо насилие над деца.

От началото на годината три деца са убити, 174 деца са станали жертва на блудство, а 97 са изнасилени. Телесни повреди са били нанесени на 269 деца. •

Отнемат се детските добавки за повече от пет неизвинени отсъствия

Новата мярка е наложена от началото на учебната година. За отглеждане на дете се плащат 18 лв месечно, ако доходът на член от семейството не надхвърля 200 лв.

През ноември детските на близо 9000 семейства са спрени, защото децата им са отсъствали над пет учебни часа от септември.

Така се санкционират само социално слабите семейства, но не и по-заможните, които не получават добавки, въпреки че техните ученици също отсъстват от училище. •

Еколозите и капитализма

» » » продължава от страница 5

шите еколози се вместили в това общество? След като частната собственост е неприкосновена (1), собственикът има право да прави каквото си иска с нея. Следователно никакви еколози-меклози нямат право да му дават тон в живота, като му казват какво да прави със собствеността си. Така за еколозите остава да разполагат със собствеността, която не е частна. Тя, обаче (2), подлежи на изчезване. Ето как целите на еколозите в дългосрочен план клонят към нула, защото няма да има върху какво да бъдат прилагани. На практика в идеалния капитализъм тъй наречената „околна среда“ е нещо, което индивидът ще притежава на основата на някакво право, иначе той няма да има право да съществува в нея. Тоест, хората, които нямат нищо, нямат право на съществуване въобще.

Но да се върнем на темата. Горее писах за целите. Да видим как стои въпросът със средствата. С какви средства разполагат еколозите в едно капиталистическо общество? Ако погледнемте горната картинка, ще видим, че не разпола-

гат с практически никакви средства. Нашите еколози си търсят работа като еколози, за да могат да преживяват. Няма как при това положение, те да могат да отделият от личните си средства достатъчно, че да придобият собственост (и следователно право на влияние) върху околната среда, още повече в национален мащаб. И така, идеалният капитализъм е мор за еколозите. Но, слава Богу, нашият далеч не е идеален.

В нашия капитализъм гържавата все още играе роля на защитник на околната среда. Отчасти по инерция от миналото, отчасти по обществен натиск и най-вече под контрола на най-новите ни големи братя от ЕС, нашата гържава, ще не ще, търпи закони, които противоречат на горните принципи (1 и 2), поддържа някакъв вид обществена собственост и обществено право на контрол. Това дава възможност на екологичните организации у нас да се борят в рамките на позволеното от гържавата, да защитават позволеното от гържавата и да печелят малки, но ценни победи в борбата си срещу разюздания капитал. Като казвам малки и

ценни, нямам предвид малки по мащаб спрямо територията на страната или ценни спрямо качеството на застрашените видове. Стойностите по тези измерения са предварително ограничени от гържавата, както казахме по-горе. Но нас, за разлика от тулупите, които унищожават безразборно околната среда, ни интересува и едно друго измерение. Това е мнението на хората (не общественото мнение, защото тъй нареченото обществено мнение е на практика мнението на вестниците).

Та в това измерение победите са малки, защото малко хора научават за тях. Защото хората, които са пряко засегнати от тези победи, едва ли някога ще имат възможност да излязат по телевизията и да кажат „ето виждате ли колко добре стана така“. Защото въпреки епизодичните проблясъци покрай отделни проекти, хората не могат да видят цялостната картина на опустошаването на природата ни. Те са малки, но ценни, защото са твърде показателни. Екологичните победи са единствените в последните години, за които можем да кажем, че са постигнати

в пряка борба с властта и капиталата, без тайни договори „горе“ и със спонтанното участие на хора, които по един или друг начин допринасят съвсем доброволно за общото благо. Ценен е самият факт, че тези победи съществуват, макар и на фона на далеч по-сериозни поражения. След първите години на „прехода“, когато у много хора все още се таеше надежда за едно общество, където човек за човека е брат, а не вълк, дойдоха години на отчаяние и озлобление, в които общото съществува, за да бъде разграбено, а своето се крие зад високи зидове с мрачни основи. При това положение дори малкото, което е опазено, макар и с чужда помощ, макар и в рамките на позволеното от закона, все пак е пример, че нещо може да бъде направено от обикновени хорица, че всеки един от нас може да бъде полезен, стига да се опита да помогне на хората около себе си. Тези дни бяхме свидетели как огромна част от българската природа, около 20%, беше пожертвана в името на частните интереси. Въпреки протестните на де-що има екологични организации в България и натиска от Запад. Това е мно-

го показателно за рамките, в които могат да се простират исканията на природозащитниците. И беше твърде разочароващо, поне за тези, които все още вярват в някакви алтернативни видове капитализъм, които пазят природата в синхрон с частните интереси. Но на фона на тази загуба стоят борбата за Иракли, победата в Попинци и други малки победи на малки хора, които успяха, на фона на малките ресурси, с които разполагат, да направят нещо забележимо срещу паразитите или поне срещу някои от по-малките от тях, които живеят на гърба на народа ни. Може самите природозащитници да не са много в час, може повечето от тях да не са наясно, че проблемът им всъщност е в идиотското право на „неприкосновена частна собственост“, но това, че с малко гол ентузиазъм и много тичане по света и у нас те успяват да откъснат по нещо и за обикновените мушкетери като вас и мен, е повод да се замислим какво би могъл да направи цял един народ ако осъзнае колко малко са нещата, които заслужават притежателното „мое“.

Златко Костадинов

Сериозно за национализма

» » » продължава от страница 5

онализъм е до там, докъдето се простират страданията на народа. Обратният пример е Стефан Стамболов. Неговият национализъм не свършва с издигането на народа му до равнището на другите народи. Той започва оттам, за да се превърне в средство за поддържане на тиранията на олигархията над същия този народ.

Кои хора се наричат националисти сред нашите политици: ВМРО, Атака, БНС, кръгът около Нова Зора... Доколкото те имат някаква власт, това са все хора, зад които стоят местните (или чуждите) капиталисти. Например в Ямбол зад Волан стои доскорошният поддръжник на СДС, който е собственик на половината град, а зад БНС – едно от дребните чорбаджийчета, които преживяват около него. Ето един цитат от човека, зад когото, волно или недоволно, застанаха няколкостотин хиляди избиратели: „През този 8-годишен период беше извършен гигантски геноцид над българската нация. По настояване на външни, враждебни на България фактори от нашия народ се предвижда да останат 3,5-4 млн. жители. Такъв е планът на българофобите и този план се изпълнява пред очите ни. Ако ня-

кой пита как, ще му посоча: като се отнеме на българите правото да бъдат господари в собствената си гържава, като се оставят да умират в мизерия и липса на лекарства и медицинско обслужване, като биват подлагани на терор от цигански банди, които всекидневно нападат, ограбват, изнасилват и малтретират българската нация, след което съзнателно никой не издирва престъпленията, извършени от тях, защото директивата отвън е такава да не се разследват престъпленията на тези малцинствени групи. Целта е българите да живеят в страх, да бъдат обезверени, смачкани, покорни. Стотици хиляди хронично болни измират и в момента, защото мафиотски фирми на довчерашния кабинет правят нечисти сделки с живота и здравето на българите. Защото роднини на довчерашната министърка на околната среда въртят търговия с лекарства за раковоболни и по тази причина лекарства няма и стотици хиляди българи, болни от рак, днес са подложени на бавна, мъчителна агония.“ Значи, виждате ли, ние сме по-долу от останалите народи, те ни тъпчат и живеят на наш гръб. Това е в някаква степен тезата на всеки националист, който иска

да се пише наследник на достойния Апостол.

Но доколко тя е вярна? Същите проблеми в една или друга степен ги има навсякъде по света. Всеки един народ си има хора, които да го „продадат на външните интереси“, които да му грабят кокошките по селата и които да живеят на неговия гръб. Да, горните проблеми съществуват. И са наши проблеми. Наистина ни ограбват – и на кокошкарско, и на държавно ниво. И наистина ни ограбват заради чужди интереси. Това, че няколко руски селяни ще живеят по-добре след като руската компания построи АЕЦ-а у нас не е защото нашите политици защитават интересите на руския народ, а защото руските капиталисти са принудени (все още) да харчат парите си в Русия и по този начин много, много малка част от парите все пак стигат и до шепата руски селяни. С дилемата, която хора като Волан Сидеров и другите националисти, драпащи към властта ни поставят, да избират местния капитал пред чуждия, ние бихме нахранили няколко селяни у нас за сметка на няколкото селяни у тях, което не е кой-знае какво на фона на ограбеното от целия народ. Нещо повече, най-съкровено пазената

тайна на българския национализъм или национален капитализъм е, че той като такъв е обречен на мизерия. Националист на 6 милиона нация няма шанс пред националист на 300 милиона нация, както и капиталист с 6 милиона евро е обречен да подвие опашка пред капиталист с 6 милиарда евро. А това е реалното съотношение на силите и то не е в полза на нашия национален капитализъм. Така че, „братя“, нека да не чакаме от новите националисти нищо националистическо, поне не такъв национализъм, от който нашият народ е имал нужда преди 200 години. Подобно нещо няма място за изява в наши дни. Ако нашият народ с нещо е по-потъпкан от някои други, причината е в зацклянето на глобалния капитализъм, а не в някакви политически противоречия на национална основа. Тук е големият грях на българските журналисти по отношение на подобни явления. Те не могат да отразят новия национализъм с истинското му, грабителско лице, защото биха приравнили жалките властници към истинските, зад които, на практика стоят също такива интереси, само че по-мощни. Това значи да излязат извън приказката, която ни рисуват, и да застанат срещу

колеги, началници и собственици, ако щете, против класата на търгашите. Бъдето на нашия народ не е нито лаещо гръгливо пале, отбраняващо оглозган от давна кокал, нито послушен аргатин на богати чорбаджии. Алтернатива има, но тя не е по вкуса на днешните местни тарикати. Те са си направили сметката, че големият нов господар ще ги остави да бъдат малки господарчета, палето ще им пази бостана от селските апаши, а грипавият аргатин ще бачка до посиняване, докато му изскочат жълти звездички.

Какво ще стане за в бъдеще няма как да знаем. Аз се надявам, че хората са способни да виждат истинските си проблеми, т. е. да видят, че лошите не са онези от татък границата, а точно тези, които ни ги сочат, защото това е работата на всеки, който е в политиката. Ако нашият народ трябва да живее малко по-добре за сметка на някой друг, аз съм твърдо против. И бих застанал заедно с неговите националисти срещу нашите националисти. Ако и вие сте твърдо против, можем да застанем заедно. Но да се надяваме, че няма да я докараме дотам.

Златко Костадинов
Александър Ванчев

Учители, ученици и студенти продължават борбата

Образователният сектор в Гърция продължава да се мобилизира за съпротива срещу правителствената политика

За повече от шест седмици след началото на учебната година началните учители обявиха ефективна стачка за увеличаване на средствата за образование и учителски премии, които да сложат край на мизерното им заплащане (и двете са забравени от правителството стари обещания). В солидарност с тях учителите от средните училища продължиха стачката за още три седмици.

За последните няколко седмици от края на октомври хиляда гимназиални и други средни училища бяха окупирани от техните ученици в отговор на силните атаки срещу учителските окупации от страна на консервативните елементи. Средношколците се противопоставиха на нарастването на текущата оценка за влизане в средно образование и се присъединиха към общия протест срещу спрането на образователните фондове.

Много университети и висши технически институти също продължават да бъдат окупирани – очаква се техният брой да нарасне значително през следващите седмици или месеци след

като Министерството на образованието продължава да настоява за приемането на проектозакона, който беше спрял временно, благодарение на едномесечната студентска стачка през юни. Правителствените планове включват промяна на конституцията, която да позволи съществуването на необществени (частни) университети, цялостно премахване на автономията на университетите, времеви лимит за университетско образование, искане да се намали свободното предоставяне на учебници и зле прикрити намерения за засилване на приватизацията.

Едновременно с това, след няколкото побоя над възрастни учители полицията продължава да тероризира активистите: след приключването на демонстрацията за образованието в Атина на 25 октомври, ченгетата нападат двама демонстранти от блока на Антиавторитарно движение. Двамата, заедно с други двама нападени от полицията, се прибирали вкъщи след демонстрацията. След побоя първите двама са отведени в болница за оказване на първа помощ, докато в

същото време имат предявени обвинения за 2 тежки и 4 леки нарушения! Само обвиненията в дребни нарушения успяват да минат и те очакват процес в края на игната седмица.

27 октомври

Полицията за масови безредици в Солун напада демонстрацията на Антиавторитарно движение, които протестират срещу фашизоидните училищни паради, отбелязващи „Националния празник на Гърция“. Съзотворен газ е хвърлен точно в средата на парада. По същото време протестиращи учители от основните училища в стачка се опитват да се промъкнат сред манифестацията и да разгърнат своя транспарант.

28 октомври

„Изисканите“ национални училищни манифестации навсякъде в Гърция се сблъскват с нарастващата реакция срещу образователните реформи. Няколко групи войнствени, стачкуващи гимназиални ученици и учители се опитват да разтурят училищните манифес-

тации за националния празник и да ги превърнат в улични демонстрации срещу правителствените планове.

Ноември 2006: демонстрация, отбелязваща студентското въстание от 1973 г., е брутално атакувана от полицията.

17 ноември се отбелязва от години като ден на студентското въстание срещу военната хунта през 1973 г. През седмиците преди тазгодишните демонстрации масмедииите създадоха атмосфера на страх, в съзнателен опит да ограничат общественото участие в тях. Въпреки техните усилия и предвиждания демонстрациите в Атина и Солун бяха от най-големите от този тип през последните години.

В Атина още преди началото на демонстрацията десетки хора са задържани (съобщава се за 80-100 души) в „чужден“ пример за полицейската тактика на „превантивни удари“ срещу демонстрациите. Точно затова хората, водещи демонстрацията, отказват да започнат шествието, преди всички задържани да бъдат

освободени. В 17:00 демонстрацията започва.

Репресивните действия на правителството стигат до непредизвикана атака срещу блока на Атинското Антиавторитарно движение. Полицията обгражда едновременно двата блока на другите анархисти и на Антиавторитарно движение и атакува свирепно. Твърди се, че са били задържани 46 души. Два часа след края на демонстрацията униформени и цивилни ченгета се пръсват около атинския център. Хеликоптери кръжат в небето.

Трима студенти са в болница, един от тях с черепна фрактура, след като е бил ударен от полицейска ракетна глава. Повече от 125 души са били задържани, 7 от които са официално арестувани.

В Солун след мирната демонстрация, студентите се завръщат в Инженерния факултет, където провеждат дискусии и музикални прояви. В същото време няколко души се сблъскват с полицията, провокирани от група фашисти. Младите „социалисти“ от младежката секция на ПАСОК също нападат

» » » продължава на страница 12

Студентски протести в Сърбия

Студентите от Белградския университет блокират сградата на Философския факултет

В този брой публикуваме само кратка информация за студентските протести в Сърбия. По-обстоятелствен анализ с всички детайли ще бъде публикуван по-късно, когато всичко отмине.

През май и юни образователният съюз на Конфедеративен съюз „Анархосиндикалистка инициатива“ и движението за пряка демокрация и солидарност „Социален фронт“ започват кампания в Белградския университет под лозунга „Долу таксите за обучение!“

Първите няколко седмици на октомври в началото на учебната година преминават в разпространяване на пропагандни материали, събиране на подписи срещу студентските такси и организиране на студентски асамблеи във Философския факултет с намерение за организиране на протест в радикална форма.

На 12 октомври е организирано протестно парти пред Философския факултет, което събира няколкостотин студенти.

На 18 октомври студентите организират посрещане на сръбския министър-председател и министър на образованието пред Философския факултет с плакати „Не искам да плащам!“,

„Свободно образование“, „Долу студентските такси“ и др.

На 27 октомври е организиран протестен поход и повече от 500 души се присъе-

дори за малко, а студентите скандират „Колко струва вашата охрана?“, „Крадци!“ и други.

На 16 ноември е организирано протестно шествие,

идващи на протестите и акциите, се опитват да превземат протеста и да преместят акцента от студентските такси, като го насочат единствено към

вят пропагандни материали и разбира се блокират лекциите. Голям протест е насрочен за следващия ден.

Всичко това, разбира се, е нашироко отразено в медиите. Двама либерални политици от 2 различни партии се опитват да влязат в сградата на факултета, където ги посрещат студентските викове: „Не искаме политици тук!“ и „Крадци!“ Един от тях, дошъл със своите телохранители, дори нападна няколко студента.

Това е нещо като мини-1968 – за първи път нещо толкова радикално се случва в Белградския университет от 1968 насам. Разбира се, след апатията от предадените революции и така наречения преход, всичко това се случва в много по-малки мащаби към настоящия момент и може би не повече от 1000 души са истински активни и ангажирани в събитията. Но никои друг, а особено бюрократичните студентски организации, не е способен да събере повече хора – така че това е най-много, което може да се направи в тази ситуация.

Поздравя, безвластие и колективизъм! •

Ратибор Трибунац
Анархосиндикалистка
инициатива-Белград

Това е нещо като мини-1968 – за първи път нещо толкова радикално се случва в Белградския университет от 1968 насам.

диняват към него. Отделно от студентските такси е издигнато и ново искане да бъдат приравнени нивото на завършилия студент с новото ниво „магистър“, което университетът въвежда като допълнително платено обучение за студентите, които са поискали да имат „магистърска“ диплома.

На 6 ноември, докато се провежда събрание на височайшето ръководство на Университетското тяло (КОНУС), е организиран нов протест. Повече от 800 души скандират „Крадци!“ и „Буржоазна банда!“ по адрес на деканите, които са блокирани вътре в сградата. Не ги пускаме да излязат

главните улици в Белград са блокирани, а студентите скандираха своите лозунги срещу сградите на Парламентта, Министерския съвет и Министерството на образованието: „Това са гнездата на крадците!“ и „Долу учебните такси!“

На 17 ноември организирано пътуване до Нови Сад, където КОНУС има нова среща. Около 100 студенти протестират и влизат в сградата, където отправят словесни нападки към деканите.

Бюрократичните студентски организации, Студентски съюз на Сърбия и Съюз на студентите, ядосани от големия брой студен-

проблема с изравняването на степените. В един по-дълъг анализ ще ви разкажем как успяхме да ги разкараме. Но без съмнение нашата нейерархична структура със студентски асамблеи, които решават всичко, игра главна роля в това.

На 22 ноември е организиран нов протест пред Философския факултет, като последният беше окупирани в резултат на протеста. Оттогава Философският факултет е превърнат в главна квартира за всички протестиращи от Белградския университет. Стопните студенти живеят вътре, ядат, спят, дискутират, гледат филми, пригот-

Историкът Стоян Трендафилов: Шпионите

от Първо главно управление на Държавна сигурност: патриоти или колониална администрация

» » » продължава от миналия брой

Същият този комплекс отговаряше и за агентурните служби на сателитите-колониите най-вече чрез съветниците, чиято роля ще засегна по-долу. Разузнаването от своя страна вербуваше вътрешно бъдещи „къртици“ сред чуждестранните студенти от държавните университети „Ломоносов“ в Москва и „Климент Охридски“ в София. В имперската столица „специфичната форма на борбата за мир“ се предлагаше на руски и колониални сателитни възпитаници от МГИМО (Московски държавен институт по международни отношения).

ПГУ = ПЪРВО ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА ДС

В СССР и НРБ ПГУ представляваше класическа система за политическо, икономическо и военностратегическо разузнаване. В неговите задачи влизаха и елементи от „неокласиката“: научно-техническо разузнаване (българското ИНКО с щаб на последната спирка на трамвай №2 „Хладилника“, заемачо последните два етажа на най-високата сива сграда), търговско разузнаване, дезинформация чрез контакти с нелегални. Обекти за проникване на агентите на Пегеуния бяха най-вече правителствата, военнополитическите центрове и техните конкретни планове от национално и международно значение, военнопромишлените комплекси, министерствата и водещите научно-технически институции, а след 1984 г. и банковата система на страната срещу която се провеждаше агентурна дейност (не беше от значение дали разузнаваната държава е пряк или потенциален противник).

В дейността на ПГУ беше ангажиран най-разнообразен агентурен типаж. Гръбнакът на схемата се изграждаше от така наречените „работещи под прикритие“. Това бяха служители с дипломатически паспорти или представители на държавни търговски фирми, акредитирани по линия на ТАСС и БТА, сключили договори със съответната страна лекарски и треньорски колективи и пребиваващи на чужда територия дейци на науката и изкуството с по-дълъг престой за „обмяна на опит“. Всички те обслужваха цялостната схема на резидентурата. Работещите под прикритие по правило бяха щатни сътрудници на ПГУ и като такива се водеха и за оперативни работници, зачислени в регистрите на управлението под кодово обозначение. Те притежава-

Оперативните отдели на Шесто и останалите управления на ДС практикуваха мащабно изнудване, шантажиране, корумпиране и създадоха вековен капсул-гетонатор в обществения живот чрез безпрецедентна по своята гъстота и всеобхватност мрежа от доносници.

ха и работно досие. Работещите под прикритие биваха поръчител, инструктори и координатори на „къртиците“. „Къртица“ беше всеки инфилтриран в обществената структура на разузнаваната държава информатор (шпионин). Тя представляваше и желанят краен продукт на всички форми и групови усилия на разузнаването и контрразузнаването. Според начина на вербуването и вътрешната мотивировка „къртиците“ бяха от два основни вида: „посетители“ и „под натиск“. Първите бяха граждани на разузнаваната страна, предложили сами информационното сътрудничество. Мотивите им биваха меркантилни, емоционални или идеологически. „Къртицата под натиск“ бе подложена на изнудване особа от съответната държава с обществено положение в сферата на интересите на ПГУ. Работещите под прикритие осъществяваха пряко или косвено контакт за инструкции и контрол със съответната „къртица“. Пряката връзка се провеждаше в конспиративни квартири или на многолюдни обществени прояви след обиколни маршрути, смяна на коли и паралелно подсигуриране (мероприятие „Импулс“) от страна на КР чрез прихващане на радиообръзките на местните служби за сигурност срещу евентуално следене. Косвените способности бяха чрез куриер или чрез мъртва пощенска кутия („тайник“). Предшестваша форма на работещите под прикритие бе тази на действащите „под легенда“. Те бяха граждани на СССР или НРБ, които с цел успешното си инфилтриране чрез подправена самоличност биваха перфектно обучавани във владеене на езика и битовата адаптация в страната, срещу която събираха

информация. През 60-те години тази практика постепенно бе изоставена понеже с въвеждането на автоматизирана обработка на данни защитата на гражданските и фискални регистри в шпионирани страни беше усъвършенствана и провалите на легендите станаха система. Получаващите от резидентурата „планове за активни мероприятия“ подригници и дезинформатори обикновено биваха граждани на страната домакин, само някои от тях по изключение, за оправдаване на разходите за дестабилизиращите „активни мероприятия“, се водеха и на щат.

Контрразузнавателните ВГ Управления на СССР и НРБ също се опираха в чужбина изцяло върху резидентурната мрежа, при което техни екстериториални обекти за стратегическо проникване бяха агентурните системи и ръководните оперативни военнополитически щабове на държавата, срещу която действаша, емигрантските организации и физическото „неутрализиране“ или отвлечане на техни представители. Те също се стремяха да се „обзаведат“ с двата вида „къртици“ с помощта на съответните начини за контакт. Инфилтрирането на емиграцията с агенти беше тяхна второстепенна задача. Те също ползваха „работата под прикритие“, но до 1983 г. в действията им срещу емиграцията се запази способът „под легенда“ чрез „изпран паспорт“ (разбирай всячески подправен). ВГУ осъществяваха още и надзор върху „благонадежността и моралното ниво“ на колегите си от ПГУ. Те притежаваха щатни и нещатни сътрудници. Сред тях бяха и физическите „елиминатори“, тоест убийците на авторитетни лица сред емиграция-

та или „пребегачици“, преминали на страната на врага. „Дребната шарка“ или смъртта настъпила по „естествен“ начин и откровеното убийство по правило се извършваха от „скачачи“, тоест действащи в чужбина оперативни „работници“ по краткосрочни задачи. СССР прекрати тази практика на чужда територия през октомври 1962 г. след бягството в ГФР на двама специалисти по „мокри поръчки“ – Николай Хохлов (1954 г.) и Богдан Сташински (1961 г.) от състава на отдел № 13, действащ от база в Карлсхорст и след доброволното предаване на наемния убиец Волфганг Вилдпрет (1955 г.). Колониалният български контингент от „елиминатори“ продължи дейността си и през 70-те години, като най-забележителното му „национално постижение“ бе прословутата оперативна разработка „Скитник“ срещу писателя Георги Марков в Лондон през 1978 г. Какъв е бил приносът на КГБ, кой какво е знаел и как се е задвижил механизъмът по този случай, ще спомена съвсем накратко по-нататък само чрез някои допълващи детайли. В случая с контрразузнаването „сътрудничеството“ между КГБ и ДС не се изграждаше върху принципа на дублиране на външните направления на резидентурите. Схемата беше припокриваща. В сателитното българско ВГУ неговите седем „линейни“ отдела бяха по държави. Например отдел „Турция“ във ВГУ на ДС нямаше дубльор във ВГУ на КГБ, но имаше допълваща информационна функция на VIII отдел от ПГУ на КГБ – „Неарабски страни от Близкия изток“. Или с други думи КГБ нямаше резидент в Турция, защото и НРБ (разбирай ДС) нямаше. Функцията беше възложена на ВГУ на ДС. И двете шпионски сис-

теми имаха отдели „САЩ/Канада“ и „ГФР/Австрия“, но българските подразделения от ВГУ имаха по „фирмена заявка“ за обект най-вече емигрантските среди, докато при „Големия брат“ целта на I и IV отдели на ПГУ от КГБ беше много по-широкообхватна и със стратегическа насоченост. Малко след назначаването си за председател на КГБ в началото на май 1967 г., непосредствено след Пражката пролет през 1968 г., Юрий Андропов създаде Пето управление на КГБ. В него влязоха извадените анблок от 5-а до 9-а дирекции на ВГУ. То бе поставено под разпореждането на С. М. Федосиев и помощника му Ф. Д. Бобков. Като исторически аналог на Секретнополитическия отдел (СПО) на царската полиция, новоизлюпеният цербер се занимаваше посредством специализираните си звена със стриктен непрекъснат надзор над изповядащите всякаква религия извън официалната, антидържавни идеи, антиконформистки настроени граждани, интелегентни и студенти, водещи фигури с национално съзнание сред етническите малцинства и др. По същество Петото управление беше откриваща политическа полиция. Не закъсня и появата на българското му копие – Шесто уние на ДС със същите цели и насоченост. Истината повелява да се отбележат и разликите. Една от тях беше структурата на двете управления. Работещите в СССР под ръководството на Пето у-ние психиатри от типа на г-р Луиц от Московския институт по съдебна психиатрия поставяха на дисидентите масово диагнози от рода на „вяло протичаща шизофрения и параноидни свърхценностни идеи“. В България някои от положилите клетвата на Ескулап медици като проф. д-р Стоянов, д-р Машева и др. не плъха на професионалната си съвест и гражданска етика. Опиращи се на някои „национални черти“ като завист, стремеж към оцеляване на всяка цена, кариеризъм, прикриване на собственото си криминализирано съзнание, комплекс за малоценност, битова ненавист и др., оперативните отдели на Шесто и останалите управления на ДС практикуваха мащабно изнудване, шантажиране, корумпиране и създадоха вековен капсул-гетонатор в обществения живот чрез безпрецедентна по своята гъстота и всеобхватност мрежа от доносници, чиято схема и функции представляват отдалечена тема, на която ще се спрем по-нататък. •

Стоян Трендафилов

Чудни люде са това, анархистите!

По време на большевишко-комунистическия режим в България – 1944-1989 година – стотици хиляди българи бяха обявени за „народни врагове“ и подложени на свирепи репресии – бесени, разстрелвани, въдворявани в концлагери и зандани. Жестоките инквизиции принуждаваха почти всички от репресираните да се признават за виновни и да молят съда, а понякога и висшите държавни инстанции за снизходителност. Нещо, което сториха и такива изявени политически деятели като безенесарския геец Никола Петков, социалдемократите Кръстю Пастухов и Коста Лулчев, большевишко-комунистът Трайчо Костов... Ето какво пише между другото в свои писма от 19 и 26 август 1947 година до Георги Димитров осъденият на смърт чрез обесване Никола Петков: „Уважаеми г. министър-председателю, Позволете ми да се обърна към Вас за милост. Признавам, че моята двегодишна политическа дейност е изцяло погрешна и най-искрено се разкайвам за нея... Трябва да Ви изповягам, че тая моя дейност, за която на първо място нося отговорност, разбира се, аз, е резултат на внушения и съвети, давани ми от други (и той изрежда имената на екзарх Стефан Първи, Венелин Ганев, Петко Стайнов и т. н. – б. а.)... Вътрешната реакция, която няма кураж да се бори открито, се криеше зад моята дейност, за да се бори срещу интересите на България и нейния единствен покровител СССР. Ако международната реакция не успя, това се дължи на бдителността на нашия двоен освободител, великия СССР. Вътрешната реакция не успя само благодарение на Вашата бдителност. Моля Ви, Господин Министър-Председателю, дайте ми възможност да поправа стореното от мен зло... Вътрешната и външна реакция създаде центъра на г-р Г. М. Димитров и го използва като прикритие за борба срещу народовластническото управление на Отечествения фронт за постигане на своите реставраторски цели... Днес съм убеден, че несправедливата борба, която водихме и водих срещу Отечествения фронт и специално срещу БРП (к), с внушенията, съветите и окуражаванията на вътрешната и външна реакция, е причинила не само зло на страната, но е била и напълно неоснователна... В името на онова чудно момченце, Вашето покойно дете, чийто портрет Ви е показвахте, когато бяхме на гости у Вас в Москва, и гледахте с толкова бащинска любов, нежност и тъга, моля Ви, Господин Министър-Председателю, бъдете

Манол Васев

така добър и отменете моята смъртна присъда... Великодушното в било винаги отличителна черта на великите хора и на великите държавници. Приемете, Господин Министър-Председателю, моите чувства на най-сърдечна благодарност и на най-искрено уважение.“ (АМВР, II съд. 2649, т. 12, л. 14-15, 39-45, Оригинал. Ръкопис. Препис.)

Тези звадки от писмата на Никола Петков са твърде красноречиви, за да погледат коментар. Но има и едни други личности, които не се прекършват пред силните на гения, пред тираните и палачите. И това са анархистите. Документалните данни за този своегo рода човешки феномен са многобройни и предостатъчни, ала ще спрем само на два случая, интерпретиращи съдебната разправа на большевишко-комунистическия съд с анархисти от град Хасково и хасковското село Конуш, имайки предвид протоколите на Хасковския околийски съд и изключително интересните спомени на известния хасковски адвокат Дамян Бисеров, които впрочем бяха издадени през 2002 година в отделна книга под надслов „Снимки без ретуш“... И така, на 6 септември 1949 година, властите арестуват Васев и Стефан Георгиев. Обвиняват ги, че агитирани против народната власт и ТКЗС. По време на следствието обаче, въпреки инквизициите, анархистите не са съкрушени и не хленчат разкаятелно пред жреците на Темидата. В залата на околийския съд между прокурора и главния подсъдим Манол Васев се води следният диалог:

Прокурорът: Обвиняеми Манол Васев, признавате ли се за виновен?

М. Васев: Въобще не се признавам за виновен.

Прокурорът: А съгласни ли сте с констатациите в обвинителния акт?

М. Васев: Всичко отбелязано в обвинителния акт съм го говорил и вършил.

Прокурорът: А защо не се признавате за виновен?

М. Васев: Да се говорят и вършат такива работи не е престъпление, а дълг на всеки честен и разумен човек. А като съм го казал и сторил, аз съм изпълнил един свой дълг. Ако за това могат да се пращат хора в затвора, пратете и мене, но аз пак ще ги говоря тези работи и пак ще ги върша, както съм правил досега.

Прокурорът: А верно ли е, че сте събирал граждани и си говорил пред тях против властта на Отечествения фронт, че била потисническа, че била диктаторска, че се доминирала от комунистическата партия и тем подобни?

М. Васев: Да, верно е, гражданино прокурор, точно това съм говорил и правил.

Прокурорът: Е, щом е така, защо тогава казвате, че не сте виновен?

М. Васев: Ами, гражданино прокурор, аз съм анархист и не мога да не говоря против властта. Ние, анархистите, сме против всяка власт, ние говорим против всяка власт, а защо да не говорим и против вашата? Говорил съм така и пак ще говоря.

Прокурорът: А верно ли е, че сте убеждавал селяните да не влизат в ТКЗС?

М. Васев: Да! Убеждавал съм ги да не влизат в ТКЗС, понеже тези стопанства се създават с насилие, там няма никаква свобода, а в цялото производство на тези стопанства ще се изземва от държавата, пък на тях –

каквото остане, ако остане.

Прокурорът: Васев, обвинен сте и за това, че сте организирайл тайно хора, за да събирате пари, храна, грехи и други подобни, за да издръжате семействата на враговете на нашата власт, които са задържани от организмите на сигурността. Признавате ли да сте вършил и такава дейност?

М. Васев: Гражданино прокурор, за нас като анархисти е основен дълг да подпомагаме всеки наш другар, изпаднал в каквато и да е беда! Как може нашият другар да бъде изпратен от вас в затвора, другарката му да бъде уволнена от работа, заради това семейството им ведно с децата да останат без издръжка, а ние да останем безразлични? В такива случаи ние всички като един се организираме и поемаме издръжката на семейството на пострадалия другар. Гордея се с това, което съм извършил, и с това съм не застрашавам устите на никоя власт. А ако тази власт се страхува от такава дейност, тогава наистина тя не е добра – впрочем като всяка власт.

Прокурорът: Но вие и сега правите в съдебната зала анархистка пропаганда!

М. Васев: Аз отговарям на Вашите въпроси, гражданино прокурор и при това така, както вие ме питате. „Събеседването“ между прокурора и един от конушките подсъдими, някакъв седемнадесет годишен голобрад младеж, протича доста многозначително.

Прокурорът: Ти какъв си, бе?

Подсъдимият: Нормален човек, гражданино прокурор.

Прокурорът: Не, не това, какъв си по политически убеждения?

Подсъдимият: Не знам това.

Прокурорът: Как да не знаеш, не си ли анархист? Ето, например, аз съм комунист, знам това и не се срамувам да го кажа.

Подсъдимият: Гражданино прокурор, да бъдеш анархист е много! Аз искам да бъда анархист, старая се да бъда анархист, но дали съм станал вече такъв, това все още не зная – за мен ще кажат моите другари. А вие, щом вече знаете, че сте комунист това си е Ваша работа. Сигурно не е чак толкова мъчно да се стане комунист.

В такъв словесен стил преминават диалозите между прокурора и останалите подсъдими... Преди постановяването на присъдата, всички подсъдими заявиха, че не са виновни, а са изпълнили едно свое човешко задължение като анархисти и им е съвсем безразлично какво ще реши съдът за тяхна-

та дейност. В последната си дума Манол Васев казва: „Граждани съдии, не ще Ви моля за опрощение и снизхождение. Все ми е едно какво ще решите. Аз ще си остана такъв, какъвто съм си и сега. За сведение ще Ви кажа само това: имам една нещастна съпруга, която толкова години, откак се е омъжила за мен, бял ден не е видяла. До девети септември бой и затвори за мен, след девети септември съм все само куква в къщи! Мен не можете да осъдите, аз съм си все осъден, но нея можете. Колкото и затвор да ми сложите, той ще бъде не за мен, а за нея. Това, ако желаете и ако можете, имайте предвид. Тя не е виновна в нищо!“

И Манол Васев си изтърпява поредното съдебно наказание – пет години затвор. Той категорично отказва да обжалва, мотивирайки се, че е против всяка власт и не признава и съда като власт. През живота си не обжалва нито една от съдебните си присъди и властимеющи большевишко-комунистически сатрапи го отправят в навечерието на освобождателното му от Сливенския затвор – 12 март 1958 година... На 1 март 1950 година популярният хасковски анархист Делчо Василев за кой ли път отново бе арестуван, обвинен в организиране на група с цел бягство в Турция. В съда Делчо Василев решително отхвърли обвинението, наричайки го „скудоумно и смехотворно“ и изтъкна, че предпочита завинаги да остане в България и с живота си по лагер и затвори в отечеството си ще допринесе много по-голяма полза за анархисткото движение, отколкото ако забегне в чужбина... В края на пледоарията си – Делчо Василев се защитава сам, без адвокат – той буквално шашна прокурора и съдебния състав с бунтовните си съждения: „Граждани съдии! Не съществува глупа власт, както не съществува и справедлива власт... Институциите на милицията, прокуратурата и съда в България са сами по себе си нещо нечисто и покварено. Всяко съприкосновение с тях осквернява порядъчния гражданин!... Къде е сега Максим Горки, за да види действително ли гордо звучи името „Човек“, да види в какво е превърнат човекът от ония негови съмишленици, управляващи сега в България, които в името на човештината са разпънали на кръст самия Човек. В името на свободата е разпъната на кръст самата Свобода!“

Ех, наистина, чудни люде са това анархистите! И жалко, че все още се броят само на пръсти! •

Марин Караиванов

Демокрация или диктатура? Не, благодаря.

обмен" посредством търговия. От тези съотношения зависи и крайният капиталистически ред от диктатури към демокрация, разполагащи се в „дясната“ и „лявата“ политическа конюнктура. Принудата към труд, фабричната и канцеларска дисциплина, геспотизмът – това е само едната страна на капиталистическата система. Съвкупността от „права и свободи на човека“, тяхното изпълнение служи като условие за изпълнението на другото условие за възпроизводство на капитала – свободния обмен на стоки. Главната цел на въвличането на масите наемни работници в борбата за демократични права и свободи е да не им позволи да се организират автономно, като отделна класова сила – целта е да ги потопят в атомизираната маса „народ“, да се разтвори пролетариатът в изкуственото понятие „гражданин“. Тоест, демокрацията не е само организационна форма на капиталистическото господство, но е неговата атомизираща сила, все по-ясно проявяваща се като същност на капиталистическата диктатура. Нейното развитие е тясно свързано с развитието на стокото производство. В този смисъл победата на свободния комунизъм се подразбира в унищожението на демокрацията (включително и „работническата“ демокрация) като образи на съществуване на Капитала.

На тези, които съжаляват за съкращаването на демократичните процедури в механизмите за взимане на решения на различни нива в съществуващите социални порядки и се борят за тяхното възстановяване, ние напомняме: демократичната, правова държава и даже съществуването в дадените условия на елементи на местно и производствено „самоуправление“ също като тоталитарния режим са все инструменти, използвани от партийните, олигархични кланове и бюрокрацията в определено време за постигане на определени цели. Държавата има само една функция и тя се осъществява или по-демократично, или по-диктаторски. Първият вариант е по-малко жесток, но държавата винаги си запазва правото да прибегне до второто. При наемните работници няма никакъв политически „избор“, дори и когато им е наложен. Те имат само един избор: наемно робство или безкласово общество, класова държава или анархокомунистическо самоуправление.

Представителната демокрация не е всеобщо общество самоуправление, тя дава право на шепя хора да определят съдбите на

милиони. Парламентарната демокрация по своята същност не дава реално право за влияние на избирателите над позицията на депутати, превръща гласа на депутата в дефицитна и скъпа стока, обслужваща партийните игри. Това, както вече казахме, е машина, създаваща илюзията за участие на трудещите се в управлението на обществения живот. Даже в своя „най-демократичен“ вариант националната държава е оръдие за контрол и интеграция, въвличащ широки слоеве от трудещите се в процеса на взимане на решения за тяхната собствена експлоатация. „Общонародното“ гласуване се явява просто хитроумна уловка, от която винаги печелят едни или други кланове с позиции в промишлеността, търговията и собствеността. Днешните „избори“ изпълняват ролята на плебисцит, предпоставка, на която буржоазно-бюрократичната диктатура обосновава своето управление. „Свободният“ избор на господар не променя разделението на господари и роби.

Оскъдицата на обществени „алтернативи“, които днес предлагат избор в органите на държавната власт, се изразяват единствено във формите на смесените икономики: с акцент върху държавната намеса, когато на власт са „левите“, и на пазарните сили, когато гласовете преминават към „десните“. С други думи ние имаме „избор“ между регулируема бюрократична търговия и регулируема от пазарната корупция бюрокрация.

В буржоазно-демократичната система силовите линии на властта не се концентрират в един суверен, а пронизват цялото общество – те са пример за скрития тоталитарен контрол, който не е контрол отгоре, а контрол отвътре. Представителната демокрация и диктатурата са две форми на политически системи еднакво необходими на капитализма. До момента, докато системата не е застрашена от страна на нисшите класи, тя използва демократични интеграционни механизми – гъвкави и ефективни – тъй като са основани на „многообразието“ на мненията и тяхното противопоставяне. Когато угнетените слоеве на обществото излизат извън контрол, диктатурата заменя демокрацията и я разрушава заедно с протестните движения. След като ситуацията стане по-предсказуема системата отново може да преминава към демокрация. При силна диктатура на капитала има демократична, либерална система, при ослабена или атакувана такава – деспотична. Именно

чрез редуването на формите на управление, а не смените на ръководните партии начело на държавата, капитализмът се старее да поддържа своето статукво. Съвременната държавническа система представлява и примирява антагонистични интереси, доколкото това е по силите ѝ – посредством съгласие (демократични процедури) или сила (диктатура). В „правовата държава“ в случай на възникване на сериозен конфликт (противоречия) правото винаги се подчинява на силата на репресивния апарат, обратно почти не се случва. Представителната система е била и е форма на организираното господство на буржоазията и трябва да изчезне заедно с нея. В един нов обществен договор формата на социална координация няма да има нищо общо със сегашните отношения.

Затова ние заставаме както против диктатурите, така и против всички форми на представителни демокрация, съществуващите форми на общинско „самоуправление“ и пр. за пълно преодоляване на държавността във всичките ѝ организационни форми и поддържания от нея капитализъм.

С други думи премахването на диктатурата или тоталитаризма реално може да се осъществи единствено по пътя на премахване на демокрацията във всичките ѝ настоящи форми. Иначе диктатурата ще съществува едновременно с демокрациите или сменяйки ги. Едната форма винаги ще служи като контраст и самооправдание за другата.

Говорейки за установяване на политическа (работническа) демокрация или „класова“ диктатура след разрушаването на държавния апарат, претенциите за ръководна класа и социализирано стопанство също са абсурдни. Тъй като това означава необходимост от съгласуване между класите в момент на самоотрицание на пролетариата като класа, тоест в момент на отрицание и на другите класи. Нужна ни е такава система на обществени връзки, която не би могла да бъде съчетавана с колонизирането на човешкия живот от стокото производство. Борбата за укрепване на правите и представителните институции в рамките на съществуващите буржоазни демокрация е неизбежна борба за укрепване властта на държавата. Тя не само че не нанася вреда на тоталитаризма (авторитаризма и диктатурата), но дори укрепва тяхното господство над обществото. •

Нашата антиавторитарна съпротива и борба няма нищо общо с борбата за демократично и правово устройство на днешния държавен и световен ред. Представителната демокрация пряко съответства на буржоазния начин на мислене: всичко, което съществува и се проявява, трябва да бъде представено, трябва да има посредничество между вещта и тези, които я разглеждат, а именно представяне за съществуване от тези, които би трябвало да изучават и утвърждават това съществуване. Днешната демокрация – това е етап от превземането на властта от капитала. Нейното широко разпространение след края на 19-ти век завършва с господството на капиталистическите обществени отношения над човешките общности, засилвайки изолацията на индивидите. Нейните глашатаяи непрекъснато утвърждават, че демокрацията укрепва социалните връзки. Но в действителност способства за тяхното разрушаване. Демокрацията е призвана да маскира противоречията на стокото производство, насаждайки „мрежа от страхове“, която държавата представя като социални отношения.

Всяка вещь в условията на капитализъм съществува не сама по себе си, а единствено като предмет, имащ стойност в парично изражение, способен (или не) да послужи за увеличаване на капитала. В този смисъл при капитализма всичко е изопачено, всичко е лъжа. Няма (или почти няма) вещи сами по себе и даже човешките отношения съществуват

не сами за себе си, а просто като средство за умножаване на капитала. Така и представителната демокрация не е прякото взимане на колективни решения от хората за устройството на техния обществен живот. Това е ситуация, в която хората предават взимането на решения на някакви групировки, които представляват техните интереси. В действителност именно тези олигархични и бюрократични групировки господстват в политическия живот, именно те взимат решенията за неговото устройство. А всичко останало, всички ние сме подчинени на техните интереси. В същото време определени групировки не са независими от движението на капитала, те са подчинени на хаотичните процеси на търговските отношения. Това прави системата абсолютно неуправляема, максимално отчуждена от човека, подчинява нейния ритъм на движенията на капитала.

И така, демократичната правова държава, даже в своите най-идеализирани варианти, е механизъм, използван от управляващата класа за постигане на господство над обществото. Тя представлява организация, поддържаща илюзията за контрола на човека над обществените функции, илюзията за неговото управление на икономическите явления. Работата е в това, че глобалната репресивна система (капиталът и поддържащите го държави) има два диалектически аспекта: деспотизъм, диктуван от необходимостта за производство на стоки, и необходимостта от „свободен

ПРОТЕСТИТЕ В ГРЪЦКОТО ОБРАЗОВАНИЕ

Съпротивата продължава

» » » продължава от страница 8

антиправителствените демонстрации. След намесата на университетската управа, нещата се успокояват. Въпреки това полицията хвърля големи количества сълзотворен газ по целия градски център. След края на шестията до Политехническият мемориал, след като сблъсъците отдавна са приключили, група цивилни полицаи арестува млад студент и го пребива жестоко. Той е приет в болница със счупен

нос и натъртвания. Минаващи академични преподаватели се опитват да се намесят, но са насилствено прогонени от полицаите. Викове на студента за помощ също не помагат.

Въпреки снимките и видеоматериалите, на които се вижда побоят, ченгетата упорито твърдят, че жертвата е ударила един от тях! Фашизоидните им „професионални сдружения“ както обикновено ги изкарват света вода ненапита.

Пет дни след това престъпление, няколко полицейски началници получават символични наказания.

Студентът твърди, че е бил жестоко пребит навън и вътре в полицейския участък. Шест часа след инцидента е приет в болница, където продължава да лежи с множество наранявания. Родителите подават иск и настояват виновните да бъдат наказани. •

По материали на Индимедия Атина

АНАРХО радио програма ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искане ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дръндов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването - Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист - Славейко Павлов	4 лв.
25. Адски калейдоскоп (в два тома) - Г. Константинов	2x5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една въпросна - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

АНАРХО КАЛЕНДАР

Основата на всяко господство са кражбата, лъжата и насилието.
Христо Ботев

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков започва да излиза анархисткият вестник „Свободно дело“.
- На 02.12.1902 г. в село Исперихово е роден анархистът Йордан Ангелов Шопов, убит през 1943 г.
- На 03.12.1926 г. в Плевен от полицейски агенти е погнат домът на симпатизанта на анархизма г-р Пею Димитров Бешев. Освен него загива и бременната му съпруга.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов започва да излиза вестник „Работническа мисъл“, забранен след няколко броя.
- На 05.12.1924 г., в Златица, в сражение с полицията загива анархистът Михаил Динчев Цицелков.
- На 05.12.1908 г. в Разград, под редакцията на Върбан Килифарски започва да излиза нелегалният анархистически вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. е роден италианският теоритик на анархизма Енрико Малатеста.
- На 09.12.1842 г. е роден Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът Тоне Василев,

преминал през болшевишките концлагери.

- На 12.12.1995 г. в село Балван (Великотърновско), умира анархистът Христо Колев Йорданов, дългогодишен политически затворник и концлагерист при монархисткия и болшевишкия режим. Редактор на различни анархистки издания.
- На 13.12.1997 г. в село Чуковец (Радомирско) умира анархистът Георги Йорданов Донеф, концлагерист на остров Белене, издържал мъченията на понтона „Ужас“.
- На 15.12.1977 г. пред българското посолство в Париж е проведена протестна демонстрация за освобождаване на анархистите Наков, Кисьов, Киров, Колев, Артъков, Джерманов и Недокланов, задържани от ДС.
- На 16.12.1948 г. по нареждане на БКП е проведена общонационална хайка против анархистите в България. Задържани са над 600 души.
- На 19.12.1862 г. е роден Никола Стойнов, един от първите и най-активни български анархисти.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Кравчински (Степняк).

Помощи за вестник „Свободна мисъл“

1. Георги Калчев, Варна	30 лв
2. Георги Карталски, Австралия	117 лв
3. Желязко Грънчаров, Австралия	150 лв
4. Станчо Кърпаров, с. Бъта	11 лв
5. Никола Александров, с. Мангра, Хасково	10 лв

БАНКОВИ СМЕТКИ (IBAN):

В български левове:	BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
В щатски долари:	BG22 UBBS 8261 1110 0473 14
В евро:	BG30 UBBS 8261 1410 0473 15

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ благодарни за оказаната подкрепа!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

уебсайт на ФАБ:

www.a-bg.net

уебсайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

телефони за връзка с ФАБ

Ал. Наков (076) 631 388

Хр. Велинов (0335) 32 00

Г. Божилов (07178) 30 45

Г. Константинов (02) 873 9988

АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:
aresistance@riseup.net

АНАРХИСТИЧЕСКА ГРУПА „ВАСИЛ ИКОНОМОВ“:
afront2003@yahoo.com

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

редакционна колегия

почетен главен редактор
отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

Христо К. Йорданов
Г. Божилов
„Свободна мисъл“
„Унискорп“ ООД